

Mobilitat sostenible ► Nous serveis

Pàgines 2 a 4 ◀◀◀

Estem massa acostumats a creure que les infraestructures poden assumir tanta flexibilitat com sigui necessària pel que fa als seus calendaris fins que es converteixen en realitat o no. El cas de l'ampliació i connexió del tramvia per la Diagonal de Barcelona és un d'aquests exemples. Fa massa temps que estem debatent sobre un projecte que ja està prou analitzat tècnicament, i dilatant en el temps la decisió definitiva sobre la seva execució. Al marge de la pèrdua d'oportunitats que això pugui significar, un projecte com el del tramvia no pot perdurar indefinidament en el núvol de la discussió pel simple fet que les urbs i la societat evolucionen en les seves necessitats i en els seus hàbits, i allò que es va plantejar anys enrere probablement no serà el mateix que necessitarem demà. Les institucions han d'aprendre a programar i planificar les infraestructures encara

Anàlisi

Lluís Inglada

DIRECTOR DE TERRITORI I SECTOR PÚBLIC DE L'INSTITUT CERDÀ

Un debat que no pot ser permanent

El projecte del tramvia per la Diagonal no ha d'acumular més retards segons convingui a interessos dels uns i dels altres

que siguin polèmiques i a decidir sobre elles, executant-les quan pertoca.

Mirem, si no, el que ha passat amb el Corredor del Mediterrani, que per a molts ja no és ben bé el millor model que avui necessita la competitivitat del país, perquè la seva execució arriba tan tard que corre el risc de no respondre a la totalitat de les expectatives actuals. De fet, a data d'avui ni tan sols sa-

bem quan es farà.

El risc és que el tramvia per la Diagonal també ens quedi obsolet pel retard continuat i excessiu sobre la seva decisió. I ja sabem que els equilibris polítics i pressupostaris són essencials en aquestes qüestions, però hauríem de posar al davant els requeriments i les necessitats reals de les ciutats i del territori a l'hora de plantejar les infraestructures.

No és estrany, doncs, que hi hagi qui ha començat a posar el crit al cel i a encendre llums d'alarma a l'hora d'alertar sobre un retard que passa de taca d'oli. Ja és prou difícil posar-se d'acord en el model de tramvia que volíem per introduir en el debat el factor temps, anar-lo allargant tant com convingui a uns o a d'altres.

El tramvia continua sent una aposta ferma de moltes ciutats europees i Barcelona encara manté un traçat urbà favorable, com és

el cas de la Diagonal. El projecte ja havia aplegat les aportacions tècniques i els suports necessaris i no s'entendria que, per la feblesa política actual, tornés al calaix on es guarden totes aquelles infraestructures que mai acaben sent realitzades.

Projectes frustrats

Fa temps, la Diputació de Girona va impulsar una exposició amb alguns projectes singulars d'equipaments i d'actuacions que mai han arribat a veure la llum. Potser el tramvia de la Diagonal acabarà formant part d'una futura mostra de la Barcelona que mai veurem, encara que això, en cap cas, seria desitjable perquè voldria dir que hem sumat un nou fracàs per al desenvolupament de la ciutat. Es tracta d'una cosa tan simple com prendre una decisió i no allargar-la indefinidament. ≡